

KLOBUK 2016

V Glosi smo ponosni na svoje člane, ker povečini niso fah idioti oziroma ozkogledi osebk, ki ne bi videli onkraj svoje stroke. Naši ljudje so izdelani in razgledani, imajo prirojen občutek za kulturno in naravno, zato smo sindikat kulture in narave. Letošnji nagrajenec ni nič drugačen.

Vse se začne z rojstvom in konča s smrtjo. Oboje v povezavi s Prešernom obeležujemo v Glosi: rojstvo ob 3. decembru, smrt na 8. februar. Danes se bomo posvetili rojstvu, ker se je tudi letošnji nagrajenec enkrat rodil, in sicer v delavski družini, maja 1952 v Ljubljani. Nato so se zaradi očetove funkcije stalno selili po državi in ko so se končno malo ustavili, je v Novem mestu doštudiral dva letnika agronomije, potem tri leta živel v tujini, po vrnitvi v domovino pa na delavski univerzi vpisal ekonomijo.

Kot umetnik / slikar je prodajal slike po turističnih krajih, da si je plačeval izobraževanja. Izšolal se je za poklicnega šoferja in se usposobil za tehničnega risarja. Ker to ni bilo dovolj, je opravil tečaj reševanja iz vode in bil nekaj časa reševalec na kopališčih ter vseskozi navdušen potapljač. Zatem se je vrgel v računalništvo, obvlada strojno in programsko opremo. Pri tem mu pomaga dobro znanje angleščine, nemško in italijansko zna malo manj, več kot le osnovno se sporazumeva rusko.

Svojega velikega psa Thora je zdresiral na živali prijazen način. Vstaja ob nemogočih urah, najkasneje ob štirih, in se z omenjenim pasjim kolegom v vsakem vremenu rekreira v naravi, s kolesom ali peš. Ukvarja se z vrtnarjenjem in sadjarjenjem in še veliko drugimi rečmi.

Je oženjen, oba otroka je zdresiral na človeku prijazen način, da sta urejena in kot inženirja sposobna sama služiti kruh.

Večino življenja in delovne dobe je preživel kulturno, v ljubljanski Drami, kjer je pred poltretjim desetletjem ustanovil sindikat. Do upokojitve prejšnji mesec je bil prvi in edini, vselej demokratično izvoljeni, predsednik sindikata Glosa v tej ustanovi, kar pomeni, da ima najdaljši sindikalni staž v kulturi. Je prodoren in nepopustljiv. Kljub temu je znal tenkočutno sklepati kompromise, a nikoli na škodo sodelavcev. Kot dober sindikalni vodja je vzdrževal zakonito ravnovesje med potrebami delovnega procesa na eni strani in pravicami delavcev na drugi. Izrazito strog je bil pri zagotavljanju varnega in zdravega delovnega okolja ter človekovega dostojanstva pri delu. Fleke je dobil že, ko je samo zadišalo po čudnih telovadbah delodajalca. Če je bilo treba poklicati inšpekcijo, je poklical inšpekcijo in od nje zahteval takojšnje rešitve. Če je bilo treba po pravico na sodišče, je šel na sodišče. Če je bilo treba ustaviti delo, ga je ustavil. Če je bilo treba protestirati, je protestiral, tudi na ulici. Če je bilo treba stisniti zobe, je stisnil zobe, da gledališki voz ni zašel na kriva pota, pri tem pa nikoli ni prestopil tanke črte med svetlobo in senco, se pravi, nikoli ni izdal delavskega razreda. Sposoben je prisluhniti malemu človeku, kar bi tako in tako morala biti odlika slehernega sindikalista. Kot šef odrske tehnike je prav nič šefovsko prenašal znanje in izkušnje na kolektiv. Vedno in povsod se je boril za tiste, ki nimajo sreče, pomagal je socialno in drugače ogroženim članom in s spretnim krmarjenjem med tisočeriimi interesi sindikalno barko usmerjal v poštene vode ... Članstvo mu ni usihalo, rastlo je. In najpomembnejše: sindikalno štafetno palico je ob odhodu v penzijo uspešno predal mladim močem.

Še sovražniki ga spoštujejo zaradi njegovega načela »Ne uklanjaj se – drži besedo – resnica zmeraj zmaga«. In tudi zato ali pa ravno zato v letu 2016 nagrado dobi Kuzma. A ne škrat, ampak velik človek in sindikalist Tone. Pridi, da ti ga lanska klobučnica Anita natakne. Klobuk, seveda.

Kuzma nekoč in danes